

Baba Tefvik

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Ne de olsa küçük bir çocuktum, dayanamayıp uyuya kalmışım, trenin gara girişini göremedim fakat, uyandırıldığımda gözlerimi faltaşı gibi açıp büyük maceraya atıldım. Binbir telaş içinde bavulları pencereden aşağıya

indirdik, güleç yüzlü, yapılıca bir genç adama verdik, sonra da toparlanıp onun kullandığı arabaya bindik. Kars'tan Ankara'ya göçüyorduk.

Bu yeni şehirde oturacağımız, Binektaş Sokak 15/4 adresindeki evi deli gibi merak ediyordum. Araba, garip ışıklar arasından geçerek nihayet geldi o apartmanın önünde durdu. Aynı güçlü adamın yardımıyla birkaç bavul yukarı taşındı ve yeni bir hayat başladı. Bizi 'taşıyan' kişi, babamın bin yıllık dostu Tevekkül 'dedemin' akrabası, Gençlerbirliği kaptanı Tefvik Kutlay'dı.

İki hafta önce öldü 'baba' lakaplı Tefvik Kutlay ve ben bütün bunları, geçen hafta Radikal 2'de Tanıl Bora'nın güzel yazısını okuyunca düşündüm. Tefvik ağabey için daha önce bir yazı yazmamamın nedeni de elbette ihmal

değildi; tabii ki, yazacaktım ama, Bora'nın da yazısında belirttiği gibi, dünya başka bir yere kaymış, popüler kitle kültürü her şeyi 'meta' olarak görmeye başlamış, 'mal' niteliğini yitiren şeyleri unutulmaya terk etmişti. Bunlardan söz edecektim yazarsam, o da yüreğime bir hüznün yükü getiriyordu; kaçındığım oydu. Oysa, Tefvik ve kuşağı tam da buna direnmiş, her şeyi insani değerlerin içinden görmeye çalışmış, yanlış da olsa 'maddeleşme'ye gücü oranında karşı çıkmıştı.

Bu gerçekten böyleydi. Yerleşmemizden kısa bir süre sonra da evimize geldiler. O arada biz, Yavuz'la (kardeşim) birlikte daha ilk gün sokağı ve futbolu keşfetmiş, müptela olmuştuk. Tefvik ağabeyin 'şöhretini' duymuştuk, yolunu dört gözle bekliyorduk. Nihayet geldi. Çok sakin, beyefendi, duyarlı bir kişiydi. Yavuz zaten Galatasaraylı olduğu için yapacak bir şey yoktu ama, benden söz aldı, öylece ben de Gençlerbirliği taraftarı oldum.

Bir süre sonra da biz onlara gittik. Bütün gece, babamın onca ikazına karşın, iki kardeş biziyle ilgilendi. Bilmiyorum, Tanıl Bora'ya da gösterdi mi ama, sonuna yaklaştığı futboldan (yıl 1966'ydı) eline neredeyse sadece hakkında çıkan yazıları, haberleri topladığı bir klasör kalmıştı. O sıralar, televizyon olmadığı için, gazeteler, atılmış

güzel golleri şemalar çizerek, fotoğrafların üstüne oklar filan yerleştirerek gösterirlerdi. Santrafor Tefvik de attığı gollerin kupürlerini biriktirmişti. Ne garip, şimdi geriye baktığımda, o klasörün müthiş bir alçakgönüllük barındırdığını, hatta bir sorumluluk duygusu yansıttığını anımsıyorum; nereden kaynaklanıyor bu duygum bilmiyorum ama, hiçbir böbürlenme yoktu o dosyada. Onur, irade ve temizlik vardı. Son kez, birkaç yıl önce karşılaştığımızda, futbolla sadece seyirci olarak ilgilendiğini söylemişti.

Hayatımda çok az maç gördüm. Bir defasında babamın avukat arkadaşı, Galatasaray Lisesi'ni bitirip de Beşiktaş'ı tutan çok az kişiden birisi olan Şevket (Çizmeli) ağabey önyak oldu, Gençlerbirliği-Beşiktaş maçına gittik. Tefvik ağabey, kolunda beyaz bant, kaptan olarak sahaya çıktı. Şimdi bile gözümün önünde, benim takım 2-1 yenikti, tam o sırada, oturduğumuz kapalı tribünün karşısında, birisiyle ikili mücadeleye girdi, nefis bir çalımla adamı geçti, sonra da gol oldu. Belli ki, Tefvik ağabey tribünde yan yana oturan iki ayrı takımın taraftarı iki dostu üzmemek için canını dişine takmış, durumu beraberliğe getirmişti. Oyun öyle, 2-2 bitti.

Baba Tefvik'in hayatımdaki bir başka âlicenaplığıydı bu ve onu hep o hasletıyla hatırlıyorum.